

Arrest

nr. 84 731 van 16 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart zonder nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ACER en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart staatloos te zijn en geboren te zijn op 25 maart 1965.

Op 29 juni 2010 dient de verzoekende partij bij de gemeente Ravels een aanvraag tot vestiging in als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse echtgenote. Zij legt hierbij een huwelijksakte voor en wordt gevraagd binnen de termijn van drie maanden en ten laatste op 29 september 2010 een geldig paspoort en een bewijs van uitschrijving voor te leggen.

Op 7 oktober 2010 werd aan de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 5 oktober 2010 ter kennis gebracht.

Eveneens op 7 oktober 2010 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig was tot 29 november 2010.

Op 12 oktober 2010 gaat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over tot de intrekking van de bijlage 20 zonder bevel van 5 oktober 2010 en geeft zij volgende instructies aan de burgemeester van Ravens: *“De bijlage 20 zonder bevel dd. 05/10/2010 moet ingetrokken worden. Betrokkene mag in het bezit gesteld worden van een F-kaart bij het vervallen van het AI. Als nationaliteit mag vermeld worden onbepaald.”*

Op 29 november 2010 legt de verzoekende partij een Turkse identiteitskaart en een paspoort neer bij de gemeente Ravens, waarbij nadien zal vast komen te staan dat de identiteitskaart vals en het paspoort vervallen is.

Op 30 november 2010 maakt de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie (DJF-ECOFIN, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden) een document op bestemd voor de Lokale Politie Kempen Noord-Oost waarin wordt verklaard dat de door de verzoekende partij voorgelegde identiteitskaart vals is.

Op 16 december 2010 krijgt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het bevel, betekend aan de verzoekende partij op 16 december 2010 en wordt verzocht de verzoekende partij vrij te stellen zonder meer.

Eveneens op 21 december 2010 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel van 16 december 2010 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 53 573.

Op 22 december 2010 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar echtgenote, bij de gemeente Ravens, waarbij zij haar huwelijksakte voorlegt.

Op 24 december 2010, met kennisgeving op 7 januari 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 december 2010 wordt door de Lokale Politie Kempen Noord-Oost een proces verbaal opgesteld met betrekking tot het voorleggen van een valse identiteitskaart door de verzoekende partij (op 29 november 2010) aan de gemeente Ravens. Voorafgaand, op 16 december 2010, werd de verzoekende partij verhoord met betrekking tot voorgaande feiten.

Op 29 april 2011, bij arrest nr. 60 746, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 24 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 september 2011 brengt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester van de gemeente Ravens op de hoogte van de vernietiging van de bijlage 20 van 24 december 2010 en verzoekt hij de verzoekende partij in het bezit te stellen van een F-kaart.

Op 30 september 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21 maart 2012, met kennisgeving op 23 maart 2012, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m (en): B. (...)

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kirsehir

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in. Bij een dergelijke aanvraag dient een identiteitsbewijs voorgelegd te worden. Zonder dit identiteitsbewijs kan de aanvraag niet goedgekeurd worden. Het identiteitsbewijs is dus van essentieel belang om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Uit het PV nr (...) dd 03.12.2010 blijkt dat betrokkene een valse Turkse identiteitskaart heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Betrokkene pleegde dus fraude om zijn verblijf te verkrijgen.

Betrokkene valt daarom onder de hierboven beschreven voorwaarden van artikel 42septies van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Verzoeker wordt voor de zoveelste maal door verwerende partij verrast en gepest.

Verwerende partij gaat in de weigeringsbeslissing heel kort door de bocht door te stellen dat de beweerde valse identiteitskaart van doorslaggevend belang is geweest bij het verkrijgen van het verblijf en bijgevolg het recht op verblijf beëindigd dient te worden op basis van artikel 42 septies Vreemdelingenwet van 1980.

Verwerende partij meldt in haar beslissing dat verzoeker fraude zou gepleegd hebben om zijn verblijf te verkrijgen.

Verzoeker ontkent formeel dat de Turkse identiteitskaart vals zou zijn.

Verzoeker kan nergens in het administratief dossier het fameus PV terugvinden.

Verwerende partij laat bijgevolg verzoeker niet toe om na te gaan op welke stukken de feitenbevinding van verwerende partij rust.

Het valt op dat verwerende partij de bestreden beslissing zo summier mogelijk tracht te houden zonder vermelding van zeer belangrijke informatie.

Zoals hierboven reeds aangehaald werd verzoeker het slachtoffer van een ambtenaar van de gemeente Ravels die op eigen houtje is gaan handelen door onder andere verzoeker niet in kennis te stellen van brieven van DVZ Brussel, instructies geven aan DVZ Brussel,...

Zelfs de raadsman van verzoeker, Mtr. ACER Ali, mocht persoonlijk het fraudeleus gedrag ondervinden toen de politie hem kwam intimideren op het ogenblik dat hij met de Burgemeester van de gemeente RAVELS een gesprek voerde.

Verzoeker heeft verschillende procedures gevoerd tegen verwerende partij en telkenmale slaagt zij erin om nieuwe beslissingen te nemen en steeds op basis van dezelfde feiten.

Zo is er het arrest van 29 april 2011 pagina 6, waar verzoeker erin slaagde om een eerdere weigeringsbeslissing van verwerende partij te vernietigen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

Door te vereisen dat verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag indiende of door hem minstens niet te wijzen op het feit dat hij reeds tot een verblijf was toegelaten, heeft verweerder zichzelf kunstmatig een nieuwe termijn toegekend om een beslissing te nemen en bijgevolg het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden. De Raad wijst er verder op dat, in voormelde omstandigheden,

wanneer een vreemdeling reeds tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten verweerder niet de mogelijkheid heeft om abstractie te maken van dit gegeven en geen nieuw standpunt kan innemen omtrent de vraag of de betrokken vreemdeling tot een verblijf in het Rijk kan toegelaten worden.

(stuk 16)

Na dit arrest heeft verwerende partij op 21 september 2011 aan de gemeente RAVELS verzocht om de F-kaart af te leveren.

(stuk 18)

Op 21 maart 2012 beslist verwerende partij plots om de F-kaart in te trekken aan hand van bijlage 21 en wordt er in die zin dan ook instructie gegeven aan de gemeente RAVELS.

(stuk 19)

De bijlage 21 dd. 21 maart 2012 wordt als volgt gemotiveerd:

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in. Bij een dergelijke aanvraag dient een identiteitsbewijs voorgelegd te worden. Zonder dit identiteitsbewijs kan de aanvraag niet goedgekeurd worden. Het identiteitsbewijs is dus van essentieel belang om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Uit het PV nr (...) dd 03.12.2010 blijkt dat betrokkene een valse Turkse identiteitskaart heeft voorgelegd bij zijn aanvraag.

Betrokkene pleegde dus fraude om zijn verblijf te verkrijgen. Betrokkene valt daarom onder de hierboven beschreven voorwaarden van artikel 42septies van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg in getrokken.

Verwerende partij laat uitschijnen alsof zij pas in maart 2012 op de hoogte werd gebracht van het PV of van het feit dat er een valse Turkse identiteitskaart zou gebruikt zijn, niets is minder waar.

In de beslissingen van 16 december 2010 en 24 december 2010 werd er reeds opgeworpen dat verzoeker een valse identiteitskaart had voorgelegd en dat er sprake was van fraude.

(stuk 9 en 15)

Met andere woorden, verwerende partij had reeds toen opgeworpen dat er reeds een valse identiteitskaart werd gebruikt door verzoeker.

De beslissing van 16 december 2010 werd ingetrokken door verwerende partij en de tweede beslissing, zijnde de beslissing van 24 december 2010 werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 29 april 2011 (arrest nr. :60.746).

(stuk 12 en 16)

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing geen melding van het feit dat verzoeker eveneens een Turks Paspoort heeft voorgelegd bij zijn aanvraag om zijn identiteit te bewijzen.

De beweerde valse Turkse identiteitskaart werd in beslag genomen door de politie en werd bijgevolg niet gebruikt tijdens de procedure. Het is het Turks Paspoort dat gebruikt werd om de identiteit van verzoeker te bewijzen.

In de beslissing van 24 december 2010 werd er geen opmerking gemaakt met betrekking tot de identiteit van verzoeker, maar enkel dat hij valsheid in geschrifte heeft, dat is begrijpelijk omdat hij een paspoort had voorgelegd bij de aanvraag.

(stuk 15)

Men heeft in de beslissing van 16 en 24 december 2010 wel verwezen naar de beweerde valse Turkse identiteitskaart met betrekking tot de openbare orde.

De beweerde valse Turkse identiteitskaart werd nooit in overweging genomen, laat staan van doorslaggevend belang geweest te zijn voor het verkrijgen van het verblijf.

2.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet van 1980, die tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij behoort.

Weliswaar moet men rekening houden met de feitenconstellatie dat men op 21 september 2011 beslist heeft dat verzoeker in het bezit mocht gesteld worden van de F kaart, wetende dat er sprake was van een PV van valsheid in geschrifte.

De beslissing van 16 december 2010, die verzoeker middels een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aanvocht, waarin reeds werd aangehaald dat er een PV van valsheid in

geschrifte opgesteld was, werd door verwerende partij ingetrokken alvorens de zaak voor Uw Raad behandeld werd.

Op 22 december 2010 heeft verzoeker een nieuwe bijlage 19 ter gekregen en zoals de gemeente RAVELS in haar schrijven aan de DVZ Brussel meedeelt zijn de volgende documenten in bijlage overgemaakt:

- bijlage 19 ter
- vervallen paspoort
- document Turks consulaat Rotterdam dat hij de Turkse nationaliteit verloren heeft
- huwelijksakte
- ziektepolis 2010

(stuk 14)

Op 24 december 2010 neemt men nogmaals een weigeringsbeslissing zonder evenwel de termijn van 3 maanden af te wachten. In die beslissing haalt men aan dat verzoeker gebruik zou gemaakt hebben van Turks Paspoort en dat dit volgens de politie vals zou zijn.

Zeer belangrijk om mee te delen is dat het niet zoals in de beslissing wordt vermeldt om een Turks paspoort gaat maar eerder om een Turks identiteitskaart dat vals zou zijn.

Verzoeker heeft de beslissing van 24 december 2010 aangevochten voor Uw Raad en middels arrest dd. 29 april 2011 werd de bestreden beslissing vernietigd.

Hij werd op 21 september 2011 in het bezit gesteld van F-kaart.

(stuk 18)

Verzoeker begrijpt nog steeds niet hoe verwerende partij in de weigeringsbeslissing van 21 maart 2012 tracht te poneren dat de Turkse identiteitskaart van doorslaggevend belang is geweest.

Het feit dat de beweerde valse Turkse identiteitskaart niet van doorslaggevend belang is geweest blijkt zeer duidelijk uit feit dat men reeds op 12 oktober 2010 de beslissing nam om verzoeker een F-kaart af te leveren bij het verstrijken van het attest van immatriculatie.

(stuk 7)

Verzoeker had op dat ogenblik enkel een trouwboekje als identiteitsbewijs aangeboden.

(stuk 4)

Op dat ogenblik was er nog geen enkel sprake van een Turkse identiteitskaart, aangezien deze laatste op 29 november 2010 werd voorgelegd.

Klaarblijkelijk had verwerende partij zich op dat ogenblik de mening toegedaan dat verzoekers statuut als stateloos voldoende was om op basis van het trouwboekje de identiteit vast te stellen en bijgevolg hem in het bezit te stellen van F-kaart.

Op 8 september 2010 stelt verwerende partij in haar schrijven dat een identiteitsdocument dient voorgelegd te worden en verder stelt zij het volgende:

Onder een identiteitsdocument verstaan wij een officieel document dat tot doel heeft de identiteit van de drager te bewijzen aan de hand van zijn/haar naam, nationaliteit, geboortedatum en-plaats en voorzien van een foto.

Welnu, het trouwboekje voldoet perfect aan deze voorwaarden en het kan niet anders zijn dan dat men op basis van het trouwboekje de identiteit van verzoeker dan heeft vastgesteld.

(stuk 21)

Ondank het schrijven van de gemeente RAVELS van 7 oktober 2010 waarin gevraagd wordt om een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten op te stellen, schrijft verwerende partij op 12 oktober 2010 de gemeente RAVELS aan met verzoek om een F kaart af te leveren.

Het schrijven van 12 oktober 2010 om verzoeker een F-kaart af te leveren werd niet aan verzoeker meegedeeld.

Aangezien de beslissing van 12 oktober 2010 de laatste beslissing was van verwerende partij en dat er geen andere beslissing werd genomen tot 29 november 2010, kan men er van uitgaan dat er geen bijkomende documenten nodig waren om zijn identiteit vast te stellen.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat hij het recht op verblijf op basis van de schending van voormalig artikel 52 KB van 8 oktober 1981 gekregen.

Het voormalig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidde als volgt:

“1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aan verwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage I9ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

10 0;

2°(...).

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...) weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. (...).

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt in getrokken."

Uit het arrest van 29 april 2011 van Uw Raad blijkt dat verzoeker wetens en willens kunstmatig een nieuwe termijn heeft toegekend door een bijlage 19 ter af te leveren en dat er binnen 5 maanden geen beslissing werd genomen.

Korte schets van de historiek met betrekking tot de schending van voormalig artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981:

Verzoeker diende d.d. 29 juni 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot en werd hem diezelfde dag een bijlage 19 ter afgeleverd. Verzoeker werd verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 29 september 2010 een geldig paspoort en een bewijs van uitschrijving over te leggen.

Verzoeker werd d.d. 5 oktober 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 20).

Verzoeker werd d.d. 7 oktober 2010 in het bezit gesteld van een attest immatriculatie, afgeleverd te Ravels, geldig tot 29 november 2010.

Bij beslissing van 12 oktober 2010 werd de bijlage 20 zonder bevel d.d. 5 oktober 2010 ingetrokken en werd aan de gemeente van RAVELS meegedeeld dat verzoeker in het kennis mocht gesteld worden van een F-kaart.

Verzoeker werd, door de bevoegde ambtenaar mevrouw I.V. (...) van de gemeente RAVELS, niet in kennis gesteld van het schrijven van 12 oktober 2010!!!

Op datum van 29 november 2010 heeft verzoeker zich opnieuw bij de gemeente Ravels aangemeld met zijn Turks Paspoort en Turkse identiteitskaart aangezien het attest van immatriculatie zou verstrijken. Zelfs die welbepaalde dag werd hij niet in kennis gesteld van het schrijven van 12 oktober 2010.

Er werd hem die dag noch een bijlage 20, noch een F-kaart afgeleverd en werd verzoeker, in tegenstelling tot het schrijven dd. 12/10/2010, verteld dat de DVZ Brussel noch geen beslissing had genomen.

Verzoeker begaf zich op 22 december 2010 weerom naar de gemeente van RAVELS om zich te in formeren omtrent zijn verblijfsregeling. De bevoegde ambtenaar van de gemeente RAVELS was verplicht om hem de F-kaart af te leveren maar leverde aan verzoeker zowel een bijlage 19 ter af alsook een attest van immatriculatie, zij vertelde daarbij dat dit een soort van verlenging van zijn vorige aanvraag was.

Normalerwijze diende de gemeente aan verzoeker uiterlijk op 29 november 2010 zijn F kaart af te leveren.

Uit de redactie van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgt dat de termijn van vijf maanden wel degelijk een vervaltermijn is, aangezien het verstrijken van de bedoelde termijn het afleveren van een verblijfskaart inhoudt. In het specifieke geval van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 vloeit een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de toekenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de burger van de Unie.

Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing te nemen tegen 29 november 2010, dit is vijf maanden na de aanvraag en indien binnen deze termijn geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, diende verzoeker in het bezit gesteld te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig bijlage 9.

Verzoeker werd niet in het bezit gesteld van een F-kaart maar werd hem opnieuw een bijlage 19 ter afgeleverd.

De gemeente was verplicht om verzoeker een F-kaart af te leveren.

Aangezien de termijn van 5 maanden een vervaltermijn was mocht de gemeente geen nieuwe bijlage 19ter afleveren!

Uiterlijk op 29 november 2010 diende men aan verzoeker een F-kaart af te leveren.

In navolging van het arrest van Uw Raad heeft verwerende partij op 21 september 2012 beslist om een F-kaart af te leveren.

Verwerende tracht het recht van verblijf van verzoeker zeer simplistisch voor te stellen doch gaat voorbij aan het feit dat er verschillende procedures werden gevoerd en dat zij tijdens deze procedures steeds het voorwerp van de beweerd valse identiteitskaart als argument hebben aangehaald om verzoeker alsnog geen recht op verblijf toe te kennen.

Meest ondergeschikt dient men vast te stellen dat de beweerd valse Turkse identiteitskaart sowieso niet in aanmerking werd genomen en dat verwerende partij niet kan ontkennen dat het Turks paspoort, minstens het Turks trouwboekje, voldoende was om de identiteit van verzoeker vast te stellen.

3.

Zelfs in haar schrijven van 21 september 2011 verzoekt verwerende partij aan verzoeker niet om een identiteitsbewijs voor te leggen omdat men zowel door Uw Raad bij arrest van 29 april 2011 op de vingers wordt getikt door het feit ze kunstmatig een nieuw termijn heeft gecreëerd en een bijlage 19ter afleverde op 22 december 2010 heeft afgeleverd alsook het feit dat hij op dat moment nog steeds stateloos is.

Verzoeker wenst duidelijk te stellen dat de discussie omtrent de beweerd valse identiteitskaart zich nooit zou hebben voorgedaan als men hem in kennis had gesteld van het schrijven van 12 oktober 2010 van DVZ Brussel.

Verzoeker had en heeft er geen enkel belang bij om een vals stuk voor te leggen.

Verwerende partij blijft nog steeds in gebreke om daadwerkelijk aan te tonen dat het document, zijnde de beweerd valse identiteitskaart, een vals document is en dat hij veroordeeld werd door het gerecht.

Het is verzoeker nog steeds niet duidelijk op basis waarvan men een beslissing kan nemen...

Verwerende partij is in de beslissing minstens onzorgvuldig geweest doordat het PV van valsheid geschrifte nergens in het administratief dossier te bespeuren is.

Ook al was er een PV van valsheid in geschrifte, dan nog, welke onderzoek werd er gevoerd naar de valsheid van dat stuk? Het antwoord is klaar en duidelijk: geen

4.

Minstens is in casu sprake van een schending van rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de rechtsonderhorige het gedrag van een administratieve overheid op de ene of andere manier redelijkerwijze kan inschatten.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat wanneer een administratieve overheid door haar handelen of stilzitten een bepaald vertrouwen heeft gecreëerd dat dit vertrouwen niet mag beschaamd worden.

Deze 2 principes toegepast op huidige casus komt op het volgende neer:

Het feit dat verwerende partij gebruikt maat van haar wettelijke bevoegdheid wil niet zeggen dat zij het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel moet naleven.

Wanneer een administratieve overheid, in casu DVZ Brussel, tot tweemaal toe instructies geeft om een F-kaart af te leveren aan verzoeker, heeft verwerende partij het vertrouwen gecreëerd dat verzoeker recht op een verblijf heeft.

Verzoeker kan er met andere woorden op vertrouwen en was dus met andere woorden zeker van het machtigen van een verblijfstitel als partner van een Unieburger. Door de modus operandi van verwerende partij werd het vertrouwen dat door verwerende partij zelf werd gecreëerd beschaamd.

Verzoeker ziet met de handen in de haren daar hij nu geen enkel zekerheid meer heeft omtrent zijn verblijfsstatuut. Verwerende partij heeft de aanhouding aangenomen van een pestende overheid die blijkbaar alle principes van het administratief recht naast zich neerlegt.

Als rechtsonderhorige in een rechtsstaat heeft verzoeker dankzij de modus operandi van verwerende partij geen enkel vertrouwen in de Belgische administratieve overheden."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het PV waarnaar de beslissing verwijst niet in het administratieve dossier is terug te vinden. Hij meent dat hij slachtoffer is geworden van een ambtenaar van de gemeente Ravels die op eigen houtje is gaan handelen. Hij stelt dat de verwerende partij laat uitschijnen alsof ze pas in maart

2012 op de hoogte zou zijn gebracht van het PV. Hij vervolgt dat de beslissing geen melding maakt van zijn geldig paspoort dat hij bij zijn aanvraag zou hebben bijgevoegd. Hij stelt dat hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart, terwijl de verwerende partij op de hoogte was van het PV. Hij meent dat zijn valse identiteitskaart niet van doorslaggevend belang is geweest voor de afgifte van de F-kaart.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 29 juni 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie deed als echtgenoot. Hij werd verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 29 september 2010 een geldig paspoort en een bewijs van uitschrijving over te leggen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker zijn Turks identiteitsdocument bij de gemeente heeft neergelegd.

Op 3 december 2010 werd hieromtrent een proces-verbaal opgesteld (PV nr. (...)) door de politie Kempen Noord-oost wegens het gebruik van valse authentieke en openbare geschriften door verzoeker. Verzoeker had zich bij het gemeentebestuur van Ravels aangeboden, alwaar hij een identiteitsdocument moest voorleggen, doch bij controle door de dienst Vervalsingen te Brussel bleek dit document vals te zijn.

De verwerende partij werd hiervan diezelfde dag door de gemeente op de hoogte gesteld. Op dat moment was de termijn van vijf maanden, waarbinnen een beslissing diende genomen te worden aangaande de aanvraag ingediend op 29 juni 2010, verstreken en kon de informatie verkregen van de gemeente aangaande het valse identiteitsdocument niet worden aangewend.

Vervolgens diende verzoeker op 22 december 2010 opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in als echtgenoot, waarna d.d. 24 december 2010 hem een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 20). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 60.746 d.d. 29 april 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dat door te vereisen dat verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag indiende of door hem niet te wijzen op het feit dat hij reeds tot een verblijf was toegelaten, de verwerende partij zichzelf kunstmatig een nieuwe termijn heeft toegekend om een beslissing te nemen en bijgevolg het artikel 52 van het KB heeft geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees erop dat verzoeker reeds op 29/06/2010 een aanvraag indiende in functie van zijn Nederlandse echtgenote en dat de termijn van vijf maanden beginnen lopen was, waarna geen beslissing werd genomen zodat de aanvraag als ingewilligd beschouwd diende te worden.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat het tegengevolge dit arrest is dat verzoeker in het bezit werd gesteld van de F-kaart.

Ook al werd de verwerende partij op 3 december 2010 op de hoogte gesteld van het valse identiteitsdocument, kon de verwerende partij deze informatie nog niet gebruiken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde immers dat verzoeker in het bezit diende te worden gesteld gelet op de aanvraag dien hij indiende op 29 juni 2010.

Uit het administratieve dossier is afdoende gebleken dat verzoeker bij zijn aanvraag van 29 juni 2010 een vals identiteitskaart had voorgelegd. Het is deze aanvraag die geleid heeft tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat er destijds een F-kaart afgeleverd diende te worden. Aangezien verzoeker in het bezit werd gesteld van een F-kaart, kan er een einde worden gesteld aan zijn verblijf overeenkomstig artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt luidde:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

De verwerende partij merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat het voorleggen van een vals identiteitsdocument bij de aanvraag van een verblijfskaart beschouwd wordt als "valse of vervalste documenten" in de zin van artikel 42septies.

De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu zij de beslissing heeft genomen rekening houdende met alle elementen in het dossier.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending aannemelijk van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, evenmin van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit aan en stelt het volgende:

“Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet van 1980, die tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij behoort.

Weliswaar moet men rekening houden met de feitenconstellatie dat men op 21 september 2011 beslist heeft dat verzoeker in het bezit mocht gesteld worden van de F kaart (...)

Het feit dat de beweerde valse Turkse identiteitskaart niet van doorslaggevend belang is geweest blijkt zeer duidelijk uit feit dat men reeds op 12 oktober 2010 de beslissing nam om verzoeker een F-kaart af te leveren bij het verstrijken van het attest van immatriculatie.

(...)

Op dat ogenblik was er nog geen enkel sprake van een Turkse identiteitskaart, aangezien deze laatste op 29 november 2010 werd voorgelegd.

(...)

Ondank het schrijven van de gemeente RAVELS van 7 oktober 2010 waarin gevraagd wordt om een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten op te stellen, schrijft verwerende partij op 12 oktober 2010 de gemeente RAVELS aan met verzoek om een F kaart af te leveren.

Het schrijven van 12 oktober 2010 om verzoeker een F-kaart af te leveren werd niet aan verzoeker meegedeeld.

(...)

Ondergeschikt stelt verzoeker dat hij het recht op verblijf op basis van de schending van voormalig artikel 52 KB van 8 oktober 1981 gekregen.

Het voormalig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidde als volgt:

“ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aan verwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

10 0;

2°(...).

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...) weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. (...).

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt in getrokken.”

(...)

Meest ondergeschikt dient men vast te stellen dat de beweerde valse Turkse identiteitskaart sowieso niet in aanmerking werd genomen en dat verwerende partij niet kan ontkennen dat het Turks paspoort, minstens het Turks trouwboekje, voldoende was om de identiteit van verzoeker vast te stellen.

(...)

Verzoeker wenst duidelijk te stellen dat de discussie omtrent de beweerde valse identiteitskaart zich nooit zou hebben voorgedaan als men hem in kennis had gesteld van het schrijven van 12 oktober 2010 van DVZ Brussel.”

Dienaangaande wijst de Raad op het volgende:

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander

onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

De door de verzoekende partij ingeroepen bepaling van het vreemdelingenbesluit luidt onder meer als volgt:

"Artikel 52.

§1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

(...)

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af ."

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidde ten tijde van de aanvraag van 29 juni 2010 als volgt:

"§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfkaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

(...)

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 juni 2010 voor het eerst een aanvraag voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in functie van haar echtgenote, dat zij hierbij een huwelijksakte voorlegde en dat zij werd verzocht ten laatste op 29 september 2010 een geldig paspoort en bewijs van uitschrijving voor te leggen. De verzoekende partij legde geen identiteitskaart of paspoort voor binnen deze vooropgestelde tijd. Op 5 oktober 2010 werd ten aan aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de gemeente Ravels. Op 7 oktober 2010 werd zij echter in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig was tot 29 november 2010. Bovendien blijkt ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 12 oktober 2010 besliste dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2010 diende te worden ingetrokken en gaf hij de instructie aan de burgemeester van Ravels om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een F-kaart bij het vervallen van het attest van immatriculatie, in casu op 29 november 2010. De verzoekende partij werd echter niet in kennis gesteld van deze beslissing zodat zij op 22 december 2010 opnieuw een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote. Op 24 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dit keer met een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenwel was de verwerende partij op dat ogenblik, in overeenstemming met het arrest nr. 60 746 van 29 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals hierna blijkt, te laat om deze beslissing nog te nemen. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het arrest nr. 60 746 van 29 april 2011, waarbij de bestreden beslissing vernietigd wordt en dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt immers onder meer het volgende:

“3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen stelt dat hij reeds een aanvraag om in het bezit gesteld te worden van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 29 juni 2010 en dat hem nooit enige beslissing werd meegedeeld met betrekking tot deze aanvraag, zodat – gelet op artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – deze aanvraag als ingewilligd dient te worden beschouwd en hem niet alsnog, ingevolge een uitgelokte nieuwe aanvraag, een verblijfstoelating kon geweigerd worden zonder voormelde bepaling te miskennen.

(...)

Verweerder oordeelde op 12 oktober 2010 dat de beslissing van 5 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende ingetrokken te worden en dat verzoeker bij het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie – en dus op 29 november 2010 – in het bezit diende gesteld te worden van een F-kaart. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan niet afgeleid worden of deze beslissing ter kennis werd gebracht aan het gemeentebestuur van Ravels. In de veronderstelling dat de beslissing van verweerder niet werd overgemaakt aan het gemeentebestuur van Ravels, geldt evenwel artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Deze bepaling voorziet dat indien verweerder binnen de termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de verblijfsaanvraag, en dus in casu vanaf 29 juni 2010, geen beslissing meedeelt aan het gemeentebestuur de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient afgeleverd te worden overeenkomstig het model van de bijlage 9. Gelet op voorgaande vaststelling dat door verweerder ofwel geen beslissing inzake de verblijfsaanvraag van verzoeker werd meegedeeld aan het gemeentebestuur van Ravels – terwijl deze aanvraag hem nochtans was overgemaakt, wat impliceert dat het gemeentebestuur van Ravels van oordeel was dat alle vereiste documenten door verzoeker werden neergelegd (cf. artikel 52, § 4, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) – ofwel een positieve beslissing werd meegedeeld, dient de eerste verblijfsaanvraag van verzoeker als ingewilligd beschouwd te worden en diende hij in het bezit gesteld te worden van een F-kaart. Door te vereisen dat verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag indiende of door hem minstens niet te wijzen op het feit dat hij reeds tot een verblijf was toegelaten, heeft verweerder zichzelf kunstmatig een nieuwe termijn toegekend om een beslissing te nemen en bijgevolg het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden. De Raad wijst er verder op dat, in voormelde omstandigheden, wanneer een vreemdeling reeds tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten verweerder niet de mogelijkheid heeft om abstractie te maken van dit gegeven en geen nieuw standpunt kan innemen omtrent de vraag of de betrokken vreemdeling tot een verblijf in het Rijk kan toegelaten worden.

Het eerste middel is gegrond.”

Uit voormelde gegevens blijkt dat de verzoekende partij, die uiteindelijk pas op 21 september 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, haar verblijfsrecht ontleent aan het feit dat de verwerende partij niet tijdig, dit wil zeggen niet binnen de termijn van vijf maanden na de aanvraag zoals voorzien in het toenmalig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, een beslissing heeft genomen omtrent deze aanvraag. De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing, die genomen werd op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, verkeerdelijk voor dat de verzoekende partij door het voorleggen van een Turkse identiteitskaart, waarvan uit het PV nr. TU 24.L5.005609/2010 van 3 december 2010 blijkt dat dit een vals document betreft, valt onder de voorwaarden van artikel 42septies van de

vreemdelingenwet, nu deze identiteitskaart niet van doorslaggevend belang is geweest voor haar verblijfsrecht. Ten overvloede klemmt dit nog meer, nu de verwerende partij reeds op 12 oktober 2010, vóór de verzoekende partij op 29 november 2010 de valse Turkse identiteitskaart voorlegde, besliste dat aan de verzoekende partij een F-kaart mocht worden toegekend bij het verstrijken van haar attest van immatriculatie op 29 november 2010, zodat duidelijk blijkt dat de identiteitskaart niet van doorslaggevend belang is geweest bij het nemen van de beslissing om de verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen. Pas op 30 november 2010 komt de verwerende partij te weten dat er een valse identiteitskaart werd gebruikt. De daadwerkelijke afgifte van de identiteitskaart is gebeurd omdat niet binnen de termijn werd beslist over de aanvraag van de verzoekende partij, zodat het doorslaggevend karakter van het gebruik van de valse identiteitskaart zoals vereist door artikel 42septies van de vreemdelingenwet niet vaststaat. Dit klemmt nog meer nu de bestreden beslissing met geen woord rept over het gebruik van het paspoort, waarvan niet is gesteld dat dit een vals document is.

Aldus kan de redenering van de verwerende partij niet gevolgd worden. De verzoekende partij valt niet onder de voorwaarden van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit is geschonden. De gedane beoordeling is onjuist zodat de verzoekende partij terecht de materiële motiveringsplicht als geschonden beschouwt.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN